

РЕШЕНИЕ

№ 970

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12482** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано по касационна жалба подадена от Б. Г. А. против Решение от 10.11.2020 г. по нахд № 2174/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено НП № 19-4332-026029 от 11.12.2019 г. на началник група в отдел "Пътна полиция (ОПП)-СДВР, с което на касатора, на основание чл. 177, ал. 1, т. 3, б. "а" от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева, за извършено нарушение по чл. 102, ал. 1, т. 1 от същия.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че е налице съществено противоречие между описаното в АУАН и НП място на извършване на нарушението и описаното в свидетелските показания, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Иска се от съда да отмени решението на СРС и да отмени наказателното постановление. Претендират се разноски.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С оспореното решение СРС е потвърдил изцяло Наказателно постановление №19-4332-026029 от 11.12.2019г., издадено от началник група в отдел "Пътна полиция (ОПП)-СДВР, с което на касатора за нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП, на основание чл. 177, ал. 1, т. 3, б. "а" от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200лв.

От фактическа страна, районният съд приема за установено, че на 24.11.2019г., около 15,00ч. в [населено място], на територията на магазин Х. М. (бул. „ В. В. 61), касаторът, е предоставил лек автомобил, марка „Пежо 306“ рег. [рег.номер на МПС] , да бъде управлявано от неспособния му син Б. Б. А. на паркинга на магазина.

Предвид установеното, на 24.11.2019 г. на касатора е съставен АУАН за извършеното от него нарушение на чл. 102, т. 1 от ЗДвП, като въз основа на акта и при установената в него фактическа обстановка началник група в отдел "Пътна полиция (ОПП)-СДВР издал атакуваното НП.

За да потвърди наказателно постановление, районният съд приема, че извършването на административното нарушение се установява по безспорен и несъмнен начин от приетите по делото доказателства, в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а наказанието е законосъобразно определено от органа /като вид и размер/.

Настоящият състав на съда намира, че правилно СРС е установил фактическата обстановка във връзка с извършването на нарушението, въз основа на правилна преценка на фактите, изведени от приобщените по делото доказателства, разгледани поотделно и в съвкупност, но правният му извод за липса на съществено процесуално нарушение при издаване на наказателното постановление в сочения в касационната жалба аспект е неправилен.

Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове. Наказателното постановление представлява юрисдикционен акт като както за наказания, така и за съда следва да бъде ясно за какво нарушение, извършено на кое конкретно място, е наложено наказание.

Съгласно чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, мястото, където е извършено нарушението е задължителен реквизит на наказателното постановление. Описанието на нарушението в наказателно постановление следва да е пълно, точно и ясно, а коректното посочване на мястото на извършване на нарушението е един от елементите, които способстват за индивидуализиране на конкретното нарушение, за което е ангажирана отговорността на нарушителя.

Посоченото от наказващия орган в процесното наказателно постановление място на извършване на нарушението (паркинг за обществено ползване) не съответства на действителната фактическа обстановка, установена по делото от СРС (свидетелските показания на контролните органи сочат, че автомобилът не се е движил на самия паркинг, а на платното, което води от [улица]към паркинга, както и че не е,

установено чий е този паркинг, тъй като м околността има множество търговски обекти и всеки има свой паркинг). Налице е неопределеност, неяснота на обжалваното наказателно постановление по отношение на мястото на извършване на нарушението, което води до липса на възможност за индивидуализиране на конкретното нарушение, за което наказващият орган е наложил административно наказание. Формалността на административнонаказателното производство предполага максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Пред въззивния съд свидетелите по съставянето на АУАН правят опит да уточнят и да конкретизират мястото на извършване на нарушението, което е недопустимо в съдебната фаза. Изложеното влече извод за наличие на допуснато от наказващия орган нарушение на процесуалните правила при издаване на наказателното постановление, респ. налице е основание за отмяна на наказателното постановление.

Съдът намира, че именно съблюдаването на формалния характер на производството по налагане на административни наказания е гаранция за липсата на засягане и ограничаване на правото на защита на наказаното лице. Липсата на яснота в НП по отношение на мястото на извършване на нарушението и несъответствието на посоченото в НП място с действителната фактическа обстановка, както се посочи, влече извод за невъзможност да се индивидуализира конкретното нарушение, за което наказващият орган е наложил наказание.

Предвид изложеното, СРС неправилно е приложил материалния закон, приемайки, че в случая липсва съществено нарушение на процесуалните правила в административнонаказателното производство. Съгласно чл.348, ал.1, т. 1 във вр. с ал.2 от НПК, този порок представлява касационно основание за отмяна на решението на СРС.

След отмяната на решението на СРС, следва АССГ да реши делото по същество. С оглед изложените по-горе съображения за незаконосъобразност на процесното наказателно постановление, същото следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото искането на касатора за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като СДВР следва да бъде осъдена да заплати на Б. Г. А. сумата от 300 лева на основание чл.143, ал.1 от АПК във връзка с чл.63, ал.3 от ЗАНН.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 предл. второ, във вр. с чл.222, ал.1 от АПК и във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административният съд С.- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 10.11.2020г. по НАХД №2174/2020г. на СРС.

ОТМЕНЯ НП № 19-4332-026029 от 11.12.2019 г. на началник група в отдел "Пътна полиция (ОПП)-СДВР, с което на Б. Г. А., на основание чл. 177, ал. 1, т. 3, б. "а" от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева, за извършено нарушение по чл. 102, ал. 1, т. 1 от същия.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Б. Г. А. сумата от 300 (триста) лева, представляваща направени разноски в съдебното производство пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.